

tre cele două au savoare. Mai puțin realizați, partenerii — Doru Firte (Blindu, Demetrius) și Emil Șerban (Flaut, Lysander) — apar terni ca amorezi, dar sînt în schimb foarte avantațați de scena hazlie a spectacolului de la curtea lui Theseu.

În Titania, Mălina Petre pare să aducă un fel de răcoare noptatecă. Actrița se mișcă deosebit de expresiv, vocea însă îi alunecă uneori distonant. O prezență în totul bine marcată (am sentimentul unei vocații mai apropiate de dramă). Jucînd două roluri (Hipolita, Zîna), Raluca Peniu trece cu mult peste agreabil, în pofida partiturii mai reduse. Deosebit

de expresivă în scenele mute (foarte frumoasă ideea Hipolita — logodnică legată de fedeleș), în ipostaza zînei din cortegiul Titaniei actrița umple de farmec atmosfera, cu haz, naivitate, senzualitate și inteligență în același timp. Mi se pare una dintre prezențele de viitor ale promoției.

Plăcut, reconfortant, bine condus, grupul actorilor în pragul absolvirii oferă o reprezentație linerească în care vedetă e mai degrabă ideea de teatru decît ideea de „personalitate artistică“.

Miruna RUNCAN

Un spectacol controversat

Așa, nu !

„Nu cred în basmele străvechi cu zîne“ este ideea căreia i se subordonează demersul regizoral al spectacolului **Visul unei nopți de vară**, montat la I.A.T.C. Acesta este punctul de pornire pentru o nouă lectură a piesei. Titlul ar fi trebuit scris pe afiș între ghilimele, pentru că ni se arată un vis de iarnă, înghețat și sunbru, în care se decantează tot ceea ce este rău în personaje. Feericul, mira-

Cînd spectacolul caută efecte în loc de sensuri...

culosul, chiar și umorul lipsesc din spectacol, scenele se înșiră (uneori) ca într-o banală piesă de intrigă.

Ce a vrut regizorul? Ne-am obișnuit să considerăm **Visul unei nopți de vară** o poveste de iubire în registru comic, incluzînd o demonstrație de „teatru în teatru“. Florin Zamfirescu merge mai departe și propune ca structură principală un „vis în vis“, încercînd să compună și o meditație asupra condiției precare a actorului. Meștesugarul Bottom (tradus Fundulea), actor improvizat, devine în spectacol un alter-ego al autorului, un purtător de cuvînt al actorului, capabil să imagineze o piesă adevărată, dar condamnat să joace roluri de mîna a treia. Regizorul decupează patru grupuri de personaje : meștesugarii, îndrăgostiții, Theseu-Hipolita și grupul duhurilor. Dominant este grupul meștesugarilor, cu ei (scena repetiției) se deschide spectacolul : ambianță sordidă, îmbrăcăminte mizeră, încălțăminte scilcită. După distribuirea rolurilor, meștesugarii se retrag. Rămîne doar Fundulea, pe un pat, infrigurat, sub o pătură gri. Și visul începe în conaturii imprecise, coșmarești, apoi tot mai devorant, pînă ce realitatea se topește în vis. De remarcat că regizorul alege ca timp al acțiunii noaptea sfîntului Valentin, 14 februarie, „noaptea iubirii și a logodnelor“, de care Shakespeare amintește în actul IV. Chiar și scenele din visul lui Fundulea și costumele duhurilor aerului sînt în tonuri de negru.

Momentul de „teatru în teatru“, în care meștesugarii prezintă **Prea trista comedie**

și prea tragică moarte a lui Pyram și a Thisbei, parodie a tragediei Romeo și Julieta, este singura scenă inzeestrată cu umor. Este ironizată maculatura dramatică, întreg spectacolul fiind, în subtext, o amară dezvăluire a dramei actorului. Pare logic ca epilogul să fie rostit de Fundulea-actor-autor, și nu de Puck, așa cum indica autorul: „Oameni buni, nu ne-osindiți ; /ingăduitori să fiți, / că vom drege altădat' / tot ce-acuma am stricat“.

Spectacolul studenților propune o schimbare de accente, tratând Visul... ca pe o piesă erotică, idee nici foarte ingenioasă, nici ofertantă teatral. Alături de cuplurile shakespeareiene Theseu-Hipolita, Hermia-Lysander, Helena-Demetrius apar aici și Puck-Zina, meșteșugarii și Insoțitoarele lor iubărețe. Aparte și foarte interesant sînt definiții Theseu și Hipolita, care nu mai sînt îndrăgostiți maturi, ci niște adversari obligați să se supună legilor căsătoriei. Unica lor plăcere este duelul verbal, singura trăsătură comună e plictisul, enunțat cu prețiozitate. Plastică este prima apariție a Hipolitei, înveșmîntată cu o mantie roșie și cu tot trupul înfășurat într-un ștreang.

Acest spectacol-studiu regizat de prof. asociat Florin Zamfirescu, în scenografia lui Șerban Iuca, a fost realizat cu studenții anului IV, clasa conf. univ. Olga Tudorache. Nu cred că a fost un studiu profitabil pentru actori. Un regizor (și

cu atât mai mult un profesor) trebuie să știe să aleagă spectacolul potrivit trupei. Or, mulți dintre absolvenții acestei clase nu ne-au convins că au știința și forța de a aborda o partitură shakespeareiană. Nu-i reproșăm lui Florin Zamfirescu dorința de a impune o lectură nouă, dealtfel coerentă, cu unele soluții interesante, spectaculoase, ci faptul că tot acest efort nu s-a soldat cu o înțelegere aprofundată a textului, cu un plus de farmec în montare. E o viziune, ce-i drept, nouă, dar lipsită de prospețime.

Cîteva schițe de personaje oferă: Marius Rogojinschi, în rolurile Puck și Fundulea, actor cu certe disponibilități scenice, dar încă superficial în compoziție; Mihai Bica (Theseu și Oberon), o siluetă înaltă, osoasă, un joc grav, aspru, încă imprecis în rostire; Raluca Penu (Hipolita, Zina), actriță pe care, prin datele fizice și prin temperament, o vedeam mai bine distribuită în Hermia; Mălina Petre (Titania), uscățivă, aspră, ascetică; Emilia Popescu (Helena), o apariție plăcută, cu o mișcare dezinvoltă, dar neizbutind să-și ia în serios personajul.

Accept experimentele, le consider chiar necesare. Ele sînt binevenite ori de cîte ori teatralitatea are de cîștigat. Dar cînd spectacolul caută efecte în loc de sensuri, atunci spun : așa, nu !

Aurelia BORIGA